

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D. K.**
zastoupen Mgr. Lukášem Seibertem, advokátem
sídlem Jandovo stromořadí 377, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2023, č. j. MSK 125154/2023,
o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobou ze dne 11. 12. 2023 rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2023, č. j. MSK 125154/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm ze dne 10. 7. 2023, č. j. OD/21871-2023/Ilepickov (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).

2. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit dne 27. 8. 2022 okolo 10:28 tím, že na ulici Nádražní u domu č. p. 138 v obci Frenštát pod Radhoštěm řídil motorové vozidlo Volvo V70, RZ: X, a to po požití alkoholického nápoje a pod jeho vlivem, což bylo zjištěno dechovou zkouškou provedenou hlídkou Policie České republiky (dále jen „policie“) s výsledkem 0,27 promile alkoholu. Při zohlednění maximální dovolené hodnoty chyby analyzátoru alkoholu v dechu a stanované nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle v souhrnné výši 0,24 promile, tak byla u žalobce prokázána minimální hodnota 0,03 promile obsahu alkoholu v krvi, čímž žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání uvedeného přestupku správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 125c odst. 5 písm. c) pokutu ve výši 3 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil žalobce odvoláním, které žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Žaloba

5. Žalobce nejprve obecně namítl nesprávně zjištěný skutkový stav a porušení zásady volného hodnocení důkazů. Správní orgány obou stupňů objektivně nezjistily, že žalobce řídil pod vlivem alkoholu. Z provedených důkazů vyvodily nesprávné skutkové závěry, na jejichž základě nezákonně uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku. Žalobce brojil proti části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž správní orgán I. stupně uvedl, že v době zjištění přestupku se policisté nacházeli v bezprostřední blízkosti žalobce, museli zaregistrovat jeho protiprávní jednání a na základě toho u něj provedli dechovou zkoušku. Toto tvrzení je podle žalobce smyšlené, v přímém rozporu s dalšími důkazy ve spisu, konkrétně v rozporu s úředním záznamem zasahujícího policisty, ze kterého plyne, že u žalobce policisté neregistrovali zápach alkoholu. Taktéž toto tvrzení nepotvrdily provedené výsledky policistů.
6. Oba správní orgány se ve svém odůvodnění odkázaly na pracovní postup č. 114-MP-C008-08 pro měření alkoholu v dechu, který však nebyl dodržen. V bodě 5 odst. 2 postupu se uvádí, že je zapotřebí dodržovat příručku výrobce a zejména respektovat a dodržovat časové intervaly a postupy pro nastavení a údržbu tak, aby byly splněny požadavky maximální povolené chyby. Předně uživatelská příručka k přístroji Alcotest 7510 Dräger (dále jen „analyzátor“), užitému při dechové zkoušce, doporučuje vyčkat alespoň 15 minut od posledního požití alkoholu, aromatických nápojů, ústních sprejů s obsahem alkoholu, tekutých léků či kapek, říhání či zvracení. Žalobce přitom konzumoval nápoj a pokrm ještě během jízdy, první zkouška proto u něj mohla být provedena nejdříve v 10:40 hodin, a nikoliv již v 10:30 a následně v 10:36. Dále uživatelská příručka ukládá uživateli dodržet přiměřenou vzdálenost od antén mobilních telefonů a vysílacích zařízení. Žalobce přitom po celou dobu telefonoval. Předpoklady pro správné měření přístroje tak nebyly splněny hned dvakrát, výsledky měření proto nemohou být objektivní.

7. Žalobce dále namítal, že minimální hladina alkoholu ve výši 0,03 ‰ obsahu alkoholu v krvi byla po zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru naměřena, nikoliv prokázána. V řízení pak oba správní orgány ve vztahu k žalobci uváděly, že u žalobce byla zjištěna hladina 0,24 ‰ resp. 0,27 ‰ alkoholu v krvi. Ani jeden ze správních orgánů se přitom nevypořádal s tím, v čem by měla spočívat nebezpečnost přítomnosti 0,03 ‰ alkoholu v organismu žalobce, když se jedná o hraniční hodnotu přirozeného alkoholu v těle.
8. Žalobce byl uznán vinným z popsaného přestupku neprávem, proto navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní námitky se s odůvodněním napadeného rozhodnutí částečně míjejí. Žalobcem citovaná pasáž z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s níž žalobce polemizoval, nebyla podle žalovaného nosným důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí; argumentace správních orgánů na ní nestojí. Hlavním důkazem pro závěr, že žalobce spáchal přestupek, totiž byla dechová zkouška, nikoliv subjektivní projevy žalobce. Ty mohou být podpurným důkazem, nicméně vliv alkoholu samy ani nepotvrzují, ani nevyvrací.
10. K postupu při provádění dechové zkoušky žalovaný odkázal na odborné vyjádření Českého metrologického institutu na č. l. 29 spisu a dále část 6. Pracovního postupu ČMI, který je přílohou žaloby. Žalobce ve správním řízení netvrdil, že by požil alkohol v době 15 minut před provedením dechové zkoušky, současně bylo svědeckými výpověďmi vyloučeno, že by kouřil, jedl či pil v průběhu měření. Podmínky řádného měření tak byly splněny. V závěru vyjádření žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu týkající se prokazování alkoholu v krvi analyzátozem alkoholu v dechu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
11. V reakci na vyjádření žalovaného zaslal žalobce soudu repliku, ve které se ohradil proti interpretaci obsahu výpovědí zasahujících policistů a uvedl, že na podané žalobě dále trvá.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

12. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl jako řidič motorového vozidla Volvo V70 RZ: X dne 27. 8. 2022 okolo 10:28 hodin v obci Frenštát pod Radhoštěm, ulice Nádražní u domu č. p. 138, zastaven hlídkou policie. Na výzvu policisty se žalobce v čase 10:30 podrobil dechové zkoušce analyzátozem. Výsledek zkoušky byl pozitivní, žalobci byla naměřena hodnota 0,27 ‰ alkoholu a při druhé dechové zkoušce v čase 10:36 hodnota 0,26 ‰ alkoholu. Žalobce podepsal výtisk dechové zkoušky, s naměřenými hodnotami souhlasil. Policisté se žalobcem na místě sepsali oznámení o přestupku, do kterého se žalobce vyjádřil tak, že alkohol nepožil.
13. Součástí spisu je vyjádření osoby s naměřenou hodnotou alkoholu ze dne 27. 8. 2022, č. j. KRPT-204716-7/PŘ-2022-070411, ve kterém jsou uvedeny naměřené hodnoty, souhlas žalobce s těmito hodnotami, žalobcem podepsané prohlášení, že v posledních 15-ti minutách nepožíval alkoholické nápoje a současně výsledek testu není ovlivněn užitím léků, těkavých látek, ústní dezinfekce či jiných podobných látek. Žalobce nežádal odběr krve či moči pro další zjišťování hladiny alkoholu v organismu. Žalobce do vyjádření uvedl, že alkohol

nepožil a neví, co mohlo ovlivnit měření. Správní orgán I. stupně provedl odečet maximální povolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu ve výši 0,24 ‰ od první měřené hodnoty a druhou měřenou hodnotu vyhodnotil jako ověřovací.

14. Dne 24. 11. 2022 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku popsaného v odst. 2 rozsudku. Proti příkazu podal žalobce dne 30. 11. 2022 odpor.
15. Dne 22. 2. 2023 proběhlo ústní jednání. Při něm žalobce setrval na tom, že alkohol nepil, že je povoláním řidič a spěchal do práce. Uvedl, že po provedení dechové zkoušky nejprve trval na odběru krve, což mu měl ale jeden z policistů rozmluvit. Dodal také, že snídal ještě v autě za pochodu džus a čokoládové bonbóny. Žalobce následně správnímu orgánu zaslal písemné vyjádření, ve kterém tvrdil, že před dechovou zkouškou konzumoval potraviny, měl tak za to, že postup při provedení dechové zkoušky nebyl správný, protože byly porušeny pravidla uvedená v manuálu daného analyzátoru.
16. Správní orgán I. stupně si vyžádal k důkazu vyjádření Českého metrologického úřadu, ze kterého plyne, že část manuálu k užití analyzátoru, na kterou se žalobce odkazoval, je třeba vnímat jako nezávazné doporučení, které však nemá vliv na výsledky měření a jejich správnost. V případě rozporu mezi certifikátem měřidla a návodem k jeho použití má přednost certifikát, který je výsledkem schvalovacího procesu podle zákona o metrologii. Užití měřidla má režim dechové zkoušky, vyvinutý pro potřeby policie.
17. Správní orgán I. stupně vyslechl oba zasahující policisty. Prap. V. Z. vypověděl, že osobně prováděl dechovou zkoušku u žalobce, následně jej poučil, že řídil pod vlivem alkoholu, že dvě dechové zkoušky stačí, ale má možnost jít na krev. „*Pán následně delší dobu telefonoval a následně řekl, že souhlasí s naměřenými hodnotami a sepsali jsme oznámení*“. Dále uvedl, že „*pán celou dobu mezi zkouškami telefonoval, celou dobu jsme jej měli na očích, nepil, nekouřil*“. Prap. P. uvedl, že mezi dechovými zkouškami žalobce telefonoval, jídl a či pít ve voze si nevšiml. Oba policisté vypověděli, že žalobce byl vyrozuměn o možnosti provedení odběru krve, netrval na něm a s výsledkem dechové zkoušky souhlasil.
18. Po provedeném dokazování rozhodl správní orgán I. stupně dne 10. 7. 2023 tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku stejně jako ve vydaném příkazu.
19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 7. 2023 odvolání, ve kterém namítal, že správní orgán I. stupně nesprávně hodnotil skutkový stav a neprokázal, že měl žalobce řídit motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Policejní orgán provedl dechovou zkoušku v rozporu s instrukcemi výrobce pro užívání analyzátoru, což se správní orgán I. stupně snažil zakrýt. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že správní orgán I. stupně do odůvodnění pouze kopíroval text z protokolů a jiných dokumentů.
20. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

22. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
24. Žaloba není důvodná.
25. Žalobce v žalobě brojil proti části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně „*Nicméně nelze opomenout skutečnost, že se policisté nacházeli v době zjištění přestupku v bezprostřední blízkosti obviněného, tudíž museli jednoznačně registrovat protiprávní jednání obviněného, což je pro správní orgán rozhodující*“. Krajský soud však po prostudování rozhodnutí správního orgánu I. stupně zjistil, že žalobcem rozporovaná věta dále pokračuje. Jako celek zní takto: „*Nicméně nelze opomenout skutečnost, že se policisté nacházeli v době zjištění přestupku v bezprostřední blízkosti obviněného, tudíž museli jednoznačně registrovat protiprávní jednání obviněného, což je pro správní orgán rozhodující, kdy jej vyzvali k provedení dechové zkoušky, viz doložené výstupní doklady z tiskárny přístroje Alcotest 7510 Dräger podepsané obviněným, neustále měli obviněného na očích, kdy řidič od zastavení vozidla nic nepil ani nekouřil*“. Žalobce tak nevycházel z obsahu a vyznění věty jako celku, ale vytrhl z kontextu pouze její část. Z této části následně vyvozoval závěry, které se z ní dle krajského soudu nepodávají. Citovanou část odůvodnění je třeba hodnotit komplexně. Správní orgán I. stupně sice provedl subjektivní úvahu o tom, že policisté museli registrovat protiprávní jednání žalobce, tuto svou úvahu však dále nerozvíjel, nebylo na ní založeno právní posouzení či skutkový stav. Správní orgán I. stupně vycházel z jiných, konkrétních důkazů, přičemž na jejich základě měl přestupkové jednání za prokázané.
26. Krajský soud se tak ztotožňuje s názorem žalovaného, uvedeným ve vyjádření k žalobě, že se jednalo o úvahu správního orgánu I. stupně, na kterém otázka spáchání uvedeného přestupku žalobcem skutečně nebyla postavena. Správní orgán I. stupně vycházel při posuzování věci z objektivního výsledku dechové zkoušky, kterou byla přítomnost alkoholu v krvi žalobce zjištěna. Na přesvědčivost důkazu v podobě dechové zkoušky v posuzované věci nemělo vliv, zda policisté zaregistrovali požití alkoholu svými smysly nebo nikoli. Krajský soud si je vědom, že existují přestupky, např. držení hovorového zařízení za jízdy, které jsou pozorovatelné okem a výpověď policistů a jejich smyslové vnímání přestupku je pro prokázání, zda byl přestupek spáchán, rozhodující. U nyní řešené věci je skutkový stav prokazován objektivními výsledky elektronického měření, na lidských smyslech nezávislém. To, zda policisté subjektivně vnímali, zda přestupce požil alkohol či nikoli, může být u nyní řešeného typu přestupku podpurným důkazem, nikoli důkazem rozhodujícím. Hladina alkoholu v organismu přestupce musí být postavena najisto, a to buď dechovou zkouškou či odběrem krve. Policie je oprávněna provést dechovou zkoušku i bez předchozího podezření na přítomnost alkoholu v organismu žalobce, což ostatně zasahující hlídka učinila. Soudy rozhodující ve správním soudnictví připouští, že k závěru o spáchání přestupku řízení vozidla po požití alkoholického nápoje a pod jeho vlivem bez dalšího postačuje jako usvědčující důkaz výsledek dechové zkoušky. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v právní větě svého usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017 – 44, č. 3731/2018 Sb. NSS, výstižně shrnul, že „*výsledek orientační dechové zkoušky je jedním z důkazů, které provádí správní orgán v řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) nebo c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a které je povinen hodnotit podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu v souladu se zásadou*

volného hodnocení důkazů, zásadou oficiality a zásadou materiální pravdy. Je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může být na něm založen závěr o vině.“ Správní orgány v posuzované věci vycházely z výsledku dechové zkoušky, na skutečnosti, zda policisté svými smysly pozorovali přestupkové jednání či nikoli, nebyla postavena právní argumentace ani skutkový stav. Nevhodně zvolená formulace správního orgánu I. stupně, která není rozhodná pro prokázání přestupkového jednání, vadu správního rozhodnutí či posouzení věci nezakládá. Žalobní námitka týkající se chyb v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak není důvodná.

27. Žalobce dále namítal, že výsledek dechové zkoušky byl ovlivněn tím, že krátce před provedením dechové zkoušky žalobce konzumoval potraviny (konkrétně bonbóny a džus).
28. Je třeba souhlasit s žalobcem, že výskyt alkoholu v těle může být zapříčiněn i jinými faktory než pouze požitím alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky s alkoholem jako účinnou látkou (např. přirozená hladina alkoholu v krvi, požití přípravku proti kašli či rýmě, požití ovocného kompotu, atd.). K eliminaci tohoto jevu slouží odečet toleranční hodnoty z naměřené hodnoty alkoholu v dechu ve výši 0,24 ‰.
29. V nyní posuzované věci policisté opakovaně provedli u žalobce dechovou zkoušku kalibrovaným analyzátozem alkoholu v dechu s výsledkem 0,27 ‰ a 0,26 ‰ alkoholu v krvi. Přes odečtení odchylky byla zjištěna hodnota 0,03 ‰ alkoholu v krvi žalobce. Žalobce výtisky výsledků zkoušek podepsal jako správné. Na č. l. 12 správního spisu je dále založeno vyjádření osoby s naměřenou hodnotou alkoholu, do kterého žalobce neuvedl, že by konzumoval potraviny či pil nápoje bezprostředně před policejní kontrolou. Naopak svým podpisem stvrdil, že neužil látku, která by mohla ovlivnit výsledek měření.
30. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že dechová zkouška byla provedena krátce po zastavení vozidla, rozdíl mezi výsledkem první a druhé dechové zkoušky, provedené v odstupu 5 minut požadovaném metodikou ČMI, nepřekročil 10 ‰. Orientační dechová zkouška tedy splňovala podmínky použitelnosti. I po odečtení stanovené odchylky v měření je pak stále dán její pozitivní výsledek prokazující přítomnost alkoholu v krvi žalobce. Správní orgány si také vyžádaly odborné vyjádření Českého metrologického institutu. Podle něj není uživatelský manuál k analyzátoru závazný. Z důvodu vyloučení vlivu přítomnosti zbytku potravy v ústech na výsledek testu) se k odstranění pochybností a stvrzení věrohodnosti dechová zkouška provádí dvakrát s pětiminutovým rozestupem mezi měřeními v souladu s pracovním postupem č. 114-MP-C008-08, bod 6 Pracovní postup měření). Lze tedy mít zato, že bylo prokázáno, že v krvi žalobce se nacházelo množství alkoholu nad běžnou fyziologickou hladinu.
31. Žalobce nezpochybňoval výsledky provedených dechových zkoušek, a ačkoliv byl poučen, že v případě nesouhlasu s výsledky má možnost se podrobit lékařskému vyšetření, toto nežádal, pouze odmítl podepsat výsledky měření a oznámení přestupku sepsané na místě. Pokud byl u žalobce zjištěn alkohol při jízdě motorovým vozidlem a on si byl jistý, že alkohol nepožil, měl trvat na lékařském vyšetření odběrem krve, jelikož tento úkon mohl prokázat opodstatněnost a věrohodnost jeho tvrzení. Namítá-li žalobce, že nebyl policisty správně poučen, nutno konstatovat, že žalobce byl seznámen s hodnotami, které mu byly v rámci dechové kontroly naměřeny. Pokud měl pochyby o jejich správnosti (ať již z jakýchkoli důvodů), mohl požádat o přesnější vyšetření na přítomnost alkoholu z krve. To, že v České republice existuje nulová tolerance alkoholu v krvi při řízení motorového vozidla, je obecně známou skutečností, u které není nutná bližší znalost právního řádu či

policejních postupů. Žalobce si jako laik měl být vědom toho, že i nízká hodnota naměřeného alkoholu naplňuje skutkovou podstatu daného přestupku, měl proto aktivně hájit svá práva. Což však neučinil, souhlasil s naměřenou hodnotou alkoholu (podpis obviněného je v těchto případech třeba chápat jako souhlas s uvedeným skutkovým stavem, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 220/2016-29), vyloučil, že by v posledních 15 minutách požíval alkoholické nápoje či že by výsledek testu mohl být ovlivněn užitím léků, těkavých látek, ústní dezinfekce či jiných podobných látek. Žalobce neuvedl, že by těsně před dechovou zkouškou požil džus či čokoládové bonbony, navíc i sami zasahující policisté uvedli, že při zastavení žalobce nekonzumoval žádné potraviny ani nápoje, žádných potravin ani nápojů ve voze si nevšimli. Argumentace žalobce, že u něj naměřená výsledná hodnota 0,03 ‰ mohla být důsledkem přítomnosti přirozeného alkoholu v těle, je tak mylná. Tato možná přirozená hladina alkoholu totiž byla již zohledněna v odečítané odchylce 0,24 ‰.

32. Žalobce dále namítal, že naměřené hodnoty během dechové zkoušky mohly být ovlivněny tím, že během měření telefonoval. Soud zde především podotýká, že se jedná o námitku novou, ve správním řízení neuplatněnou. Žalovaný tak na ni v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohl reagovat. Zjištěný skutkový stav a obsah správního spisu však poskytují dostatečný podklad pro její vypořádání. Ze správního spisu a zejména pak ze svědeckých výpovědí obou policistů plyne, že žalobce telefonoval mezi dechovými zkouškami, ne během nich, jeho tvrzení tak soud nepovažuje za pravdivé. Žalobce se ve věci mohl vyjádřit na místě (č. l. 12 správního spisu), a také písemně, čehož ostatně využil (č. l. 25 správního spisu při ústním jednání a č. l. 27 v závěrečném písemném stanovisku) a skutkovou verzi o tom, že během dechové zkoušky telefonoval, nikde neuvedl. Soudu pak není jasné, jak by telefonování právě mezi zkouškami mohlo výsledek testu ovlivnit, jelikož takové jednání není v rozporu s žádným policejním postupem, manuálem ani jiným předpisem.
33. Dle krajského soudu žalobce ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem řádně nezpochybnil postup policie při dechové zkoušce. Správní orgány se námitkami týkajícími se postupu při dechové zkoušce řádně zabývaly (strana 8 napadeného rozhodnutí, strana 8, 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Úvahy správních orgánů jsou racionální, přezkoumatelné, krajský soud se s nimi ztotožňuje. Správní orgány tak nepochybily, pokud vycházely z důkazů provedených ve správním řízení, konkrétně z naměřených hodnot během dechové zkoušky, dalších podkladů ve spisu a výpovědí policistů.
34. Důvodná pak není ani třetí žalobní námitka týkající se hraniční hodnoty alkoholu v krvi žalobce. Námitka v podstatě směřuje k rizikosti přítomnosti takové hladiny alkoholu v krvi a byla již opakovaně v minulosti správními soudy vypořádána. K závěru, že při jakékoliv zjištěné hladině alkoholu v krvi není třeba zkoumat, zda řidič může nebo nemůže být alkoholem ovlivněn, odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: „[v]ychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální.“ Reálný vliv alkoholu na žalobcovo jednání a jeho schopnosti není pro konstatování odpovědnosti žalobce za toto přestupkové jednání určující. Určující je, že v jeho organismu byl přítomen alkohol. O absenci společenské škodlivosti přestupku nevypovídá ani hodnota tolerance alkoholu v jiných evropských zemích. Otázka stanovení konkrétní povolené hodnoty alkoholu je mimo jiné i otázkou politickou a kulturní. Nevylučuje samotnou nebezpečnost řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu.

Společenská škodlivost je dle judikatury správních soudů dána i při marginální zjištěné hladině alkoholu. Argumenty žalobce ohledně malého množství naměřeného alkoholu v jeho organismu proto nejsou relevantní.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23. leden 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně